

ת"פ 9144/08/15 - מדינת ישראל נגד ליאור לוי

בית משפט השלום בבאר שבע

01 יוני 2017

ת"פ 9144-08-15 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני:

לפני	כב' השופט רון סולקין
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ליאור לוי

החלטת בבקשה לביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק" (בקשה מס' 3)

נגד הנאשם, שוטר משמר הגבול, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ו-1977; שיבוש מהלכי משפט, בניגוד לסעיף 244 לאותו חוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, ברילה שבין 22 - 23 לחודש יוני 2013, בהיות הנאשם במשמרת לילה ביחד עם השוטרים בראל נצר, אלירן סטראושילי, חן טואינה, עדן יונה (להלן, בהתאמה: "בראלי", "אלירן", "חן", "עדן", כשכולם יחדיו יקראו "הצוות"), כאשר הגיע הצוות לאתר בניה בעיר אשדוד במטרה לאתר שוהים בלתי חוקיים, נכנסו בראל, אלירן והנאשם למבנה באתר הבניה ושם מצאו את פ ע (להלן: "המתלונן"), פחר שחאדה (להלן: "פחר"), עיזו שחאדה, ישנם על מזרנים.

שלושת השוטרים ביקשו לבדוק את אישורי השהיה של הלנים במקום והמתלונן מסר, כי אין ברשותו אישור שהיה. אלירן הורה לו לזרוק על ברכיו ולשים את ידיו על הרצפה. בהמשך, פנה הנאשם אל המתלונן ואמר לו "שוב פעם אתה, תפסם אותך בפעם הקודמת" ונעט בו בחזקה בצד שמאל של החזה. בעקבות הבעיטה, נפל המתלונן על הרצפה והחל לזעוק מכאב תוך שהוא מפרסס וקצף ניגר מפיו.

בשל מצבו של המתלונן, הזעיק הצוות למקום אמבולנס. משהמתלונן לא יכול היה לרדת מהבנין בכוחות עצמו, הורד מהבנין באמצעות מנוף ונלקח לבית החולים. עוד נטען בכתב מעשהו של הנאשם, ככל המתלונן מכאבים עזים ונגרמה לו חבלה של ממש בדמות שפשופים בחזה. באישום נוסף נטען, כי לאחר פינוי המתלונן לבית החולים, תיאמו הנאשם, אלירן ובראל, לכתוב דוחות פעולה כוזבים, לפיהם, מעד הנאשם ופגע במתלונן תוך כדי נפילה, במטרה למנוע או להכשיל הליך שיפוט. בפתח המשפט, לאחר תיקון כתב האישום על ידי התביעה, העלתה ההגנה טענה של הגנה מן הצדק ואכיפה בדרנית, למנח כך, שלא הוגשו כתבי אישום נגד בראל ואלירן. בית המשפט הורה לצדדים להעלות הטענות בכתב.

לטענת ההגנה, היו אלירן ואף בראל - מפקד הצוות - מעורבים באירוע, לכאורה ואף נחקרו באזהרה. על אף האמור, חילצה אותם "יד נעלמה" ממלתעות ההליך הפלילי והוחלט שלא להגיש נגדם כתב אישום, תוך אפליה ברורה של הנאשם מולם.

לטענת ההגנה, מראיות שנבנו עלה, כי גם אלירן היכה את המתלונן, באמצעות פנס, בראשו. אלירן לא הכחיש המכה, אך טען, כי לא היתה מכוונת. עוד עלה מממרת המתלונן, כי שוטר נסף (על דרך האלימינציה יש לקבוע, כי המדובר בבראל, שכן הוא היחיד שנותר מבין חברי הצוות) היכה אותו בצלעות, בצד ימין. הטענות בדבר המכה בפנס והמכה בצלעות, מתחזקות גם מעדות הפועל הנסף במקום - פחר - אשר אף הוסיף, כי אלירן נתן למתלונן גם סטירות בפניו - 2 או 3.

עוד נטען, כי בכל הנוגע לשיבוש מהלכי משפט, אין הבדל בין מעשיהם של שלושת הנוכחים במקום. כן נטען, כי בהיות בראל מפקד הצוות - היתה אחריותו גדולה יותר והיה מקום לנהל הליך גם נגדו. ההגנה מוסיפה, כי הנאשם היה השוטר הצעיר ביותר והפחות מנוסה באירוע, בשירות סדיר. לטענת ההגנה, פוגעת החלטת המאשימה, להגיש כתב אישום פלילי נגד הנאשם דנן בלבד - פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. כן נטען, כי החלטת המאשימה, מהווה אפליה ברורה, שרירותית, לא מידתית ולא מנומקת בין הנאשם לבין חבריו לצוות.

עוד נטען, כי היה מקום לערוך, בעניינו של הנאשם, הסדר מותנה חלף נקיטה בהליך פלילי. בתגובת המאשימה נטען, כי ההחלטה לנקוט כנגד הנאשם בהליך פלילי, מהווה אבחנה מותרת בין שונים ולא אפליה בין שווים. זאת, היות שהנאשם נטל חלק עיקרי ופעיל באירוע בהשוואה ליתר המעורבים ואף הפעיל אלימות קשה יותר. עוד נטען, כי לנאשם מעורבות משמעותית יותר במעשה שיבוש החקירה.

המאשימה מסתמכת על אמרת המתלונן, לפיה שני חברי הצוות הנוספים פגעו בו באלימות שאינה חזקה, כלעומת הנאשם, אשר פגע בו באופן חזק ובמכוון. עוד נטען, כי לא היה מקום ליחס לשלושת המעורבים עבירה של תקיפה בצוותא, משום שלא חברו יחדיו למטרת התקיפה. בנוגע לעבירת שיבוש הליכי המשפט נטען, כי חלקו של הנאשם היה משמעותי יותר, הן משום שהאינטרס המרכזי לשיבוש הליכי המשפט היה שלו, והן משום שהוא רשם, בדוח הפעולה, פרטים כוזבים לחלוטין, לפיהם מעד ופגע במתלונן שלא במתכוון, בעוד שחבריו רשמו בדוחות מטעמם, כי הנאשם פגע במתלונן, אך אינם יודעים, האם המדובר היה במעידה או במכה מכוונת.

בנוגע לבראל נמסר, כי על אף שהוגדר כמפקד הצוות באופן פורמלי, הרי לא קיים היה פער דרגות בינו לבין שני המעורבים הנוספים, כולם שוטרים בשירות סדיר. לטענת התביעה, האלימות המשמעותית והמכוונת, ביחד עם חלקו המשמעותי יותר של הנאשם בשיבוש הליכי המשפט והחקירה - מצדיקים היחס השונה בין המעורבים.

בתשובת ההגנה לטענות המאשימה, נטען, כי אין מקום לקבוע, שהנאשם היה בעל החלק העיקרי והפעיל באירוע וכי האינטרס לשיבוש החקירה היה זהה בנוגע לכל הנאשמים. בתגובה נוספת מטעם המאשימה (הוגשה ללא שנתבקש אישור לכך מטעם בבית המשפט) נטען, כי לא נשקלו שיקולים שאינם ענייניים וכי על אף שגם יתר המעורבים עברו עבירות - היה בסיס לאבחנה בין עניינים לבין עניינים של הנאשם.

לאחר שנית המשפט עין בכתבי הטענות מטעם הצדדים, אינו מוצא להיעתר לבקשה. יאמר כבר כעת, כי על פני הדברים, קיים היה בסיס להגשת הבקשה מטעם ההגנה שכן, כאשר ההבדל הנוטע הוא רק בנוגע לעצימותה של האלימות שהופעלה ולתוצאותיה.

כמו כן, בהתאם למפורט בכתב האישום המתוקן, אין עולה הבדל משמעותי בנוגע לאופן שיבוש הליכי המשפט והחקירה, בין שלושת המעורבים. הוסף לאמור, מוצא בית המשפט משמעות גם לאחריות הפיקודית של בראל, אשר מהווה נסיבה מחמירה ולכאורה, מצדיקה היתה הטלת אחריות מוגברת כלפיו תוך נקיטה בהליכים מתאימים. אין מחלוקת, כי בסופו של דבר - רק נגד הנאשם ננקטו הליכים פליליים.

בסיסית אלה, הצביעה ההגנה, לכאורה, על אפליה בהתייחסות המאשימה נגד המעורבים השונים ובהתאם לפסיקת בית המשפט העליון - עובר הנטל על כתפי המאשימה להוכיח, כי היה טעם ממשי לאבחנה בין המעורבים. ראו ע.פ. 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרוץ** (פורסם במאגרים).

עם זאת, למאשימה טענות הנוגעות לטיבן של הראיות שבידיה, המלמדות, לשיטתה, כי הנאשם עבר עבירה חמורה יותר, בכל הנוגע לאלימות שהופעלה כלפי המתלונן - מושא האישום הראשון - וכן נטל חלק מרכזי יותר בכל באירוע, לרבות בפרשיית שיבוש הליכי החקירה והמשפט, כמפורט באישום השני.

ההגנה חולקת על טענות אלה ועל כן - לשלב הדיוני הנוכחי - אין בידי בית המשפט לקבוע מסמרות בשאלת קיומה של תשתית ראייתית המצדיקה נקיטה בהתייחסות שונה, באופן מהותי ומשמעותי, נגד המעורבים השונים. שכן, בכתבי הטענות מטעם הצדדים הוצגו לבית המשפט קטעים קצרים בלבד מתוך התמונה הראייתית, בבחינת "קטעי ניבים סתומים". בהעדר בחינת מכלול הראיות והקשרם - אין בידי בית המשפט הכלים להכריע בטענות הצדדים.

אשר על כן, טרם שנשמעו הראיות - אין בידי בית המשפט לקבל טענת ההגנה בדבר הגנה מן הצדק שמקורה באכיפה בדרנית. עם זאת, אין מניעה כי טענות ההגנה תידונה פעם נוספת, בשלב הדיוני המתאים ועל התביעה ליקח בחשבון, כפי שצוין לעיל, כי הנטל להוכחת קיומן של ראיות מצדיקות האבחנה שנקטה בין המעורבים, רובץ לפתחה, וכי, לכאורה, יהיה עליה להביא בפני בית המשפט נתונים מבוססים, המלווים בטענות משכנעות, כדי לעמוד בנטל.

אשר לטענה החלופית של ההגנה, כי היה מקום לנקוט עם הנאשם בדרך של הסדר מותנה לסגירת התיק - בית המשפט אינו מוצא בסיס לטענה זו, ככל שמדובר בהפעלת אלימות, במידה בה הופעלה, על פי הטענה, כלפי אזרח ובוודאי לאחר נסיון שיבוש הליכי החקירה והמשפט, בדרך של רישום דוח כוזב. אין מקום להסיק מאסופת המקרים אליהם הופנתה ההגנה, אשר לא פורטו נסיבותיהם וספק אם יש ביניהם מקרה הדומה בנסיבותיו, בוודאי בכל הנוגע לחומרת התקיפה, לכאורה, ולתוצאותיה.

לאור האמור - על הצדדים להתייבז למועד הדיון שנקבע, ביום י"ז סיוון תשע"ז - 11.06.17 שעה 09:00, לדיון לפי סעיף 144 לחסד"פ ולקביעת תכנית המשפט. המזכירות תשגר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, בהעדר הצדדים.